

Виолета Пенушлиева

С ПРАВО НА ПОСЛЕДНА

София, 2018

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Виолета Пенушлиева, автор, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0331-8

ВИОЛЕТА ПЕНУШЛИЕВА

Справо на последна

По-млада съм
от дните, които
съм извървяла.

По-стара съм
от думите, които
съм измислила.

Загърба ми е време,
което търсявам.

Кръстопът
четири посоки
търсявам след
слончовиците

и дождот
плачем единаво

На Ал

Пак на теб, за малкото и за многото

„С ПРАВО НА ПОСЛЕДНА!“

Последната! Знам ли! Защото никога няма да се уморя да търся, да се търся. Още и още...Няма да се Уеднаквя. Няма да се подравня. Оттук и желанието ми да направя тази стихосбирка различна, по своему оригинална, извънредна. Всеки екземпляр ще носи свой номер. Само тази книга, с този НОМЕР е твой. Другият е другиму. Това прави моето произведение автентично. Тази единственост ми допада, защото мразя матрицата. Приемам това представяне като нотариален акт на книгата.

С ПРАВО НА ПОСЛЕДНА

(заглавно оправдание)

Последните ми гуми –
недовършени...както,...
(както оставам вратата
открехната.)
Понякога.
С право на продължение.
Последните гуми –
с право на точка.
Понякога многоточни.
(Като последни капки гъжг
неразпознати в мокрото.)
Дойде време и пиша
с последната си воля.
И след това...
С право на бездумие.
И стихосътвореното...
Също.
С право на последно.

СЕЗОНИТЕ ДНЕС

Колко преходна
е пролетта!
Колко изпепеляващо
е лятото!
Колко нетрайна
е есента!
Колко внезапна
е зимата!
Онази част от съзнанието,
която не бе ангажирана
с размисъла каза:
„Сезоните са променливи.“
И това е истинското.
Само ние не забелязваме
в сезонен марафон понякога...
Открехнатата порта помежду.
Като едно сезонно хайку.

ИМПРЕСИЯ В ЕСЕННО ЖЪЛТО

Жълтият ми шлифер
минзухарен на цвят
ще го нося напролет.
Сега с листопада се слива
и приличам на Есен –
охрено скучна, гъждовна.
Пропускам сезона.
Само го съхвам...
В гжоба...
със кестен.

ПРОСТИЧКО

Колко добре
се свързват
зелено със синьо.
Земя и небе.
Само даже с море.
И колко прилича
това момиченце
с жълто – оранжева
рокличка
на усмивката!
И на слънцето!
Цвят до цвят
ни подсказва.
Препраща.

ЕКЗОФОНИЧЕН ПРЕРАЗКАЗ

(В сянката на езика)

Част от къща с клони.
Парче от уличен път.
Висящи облаци понякога.
Собственост на моя прозорец.
С нотариален акт и
печат от гледката.
Владението бе несиметрично
от разкъсаната светлина.
Придърпвам небето
и с безопасна игла
защипвам тъмнината.
Сивият конец на дъжда
едва проблясва мрачно.
В доволство гледам
екзофоничния вятър,
който винаги има сенки
на втори план.
А калдъръмът разместил
пътеката до дома ми.
...И вратата, която висеше
унило на своите панти.
Стъпалата загубили къщата,
недостигаха прага и
бяха вече пейка самичка.
Седя на нея и гледам
катастрофичния сън.
С въображение издебнало
подсъзнанието.